

Näckan.

Då' va' ena grebbe, som skulle
harva, o' så skulle hon ta' horsen, o' så to' hon
nicken i stället. Hon korrade mä' den, o' den
hade tänkt dra' henne i sjön, men hon skar å
förläsbannen. "Si harva te' nicken", säger di,
när di harva runt ikring o' inte fram o' te' baka.
Då' går bra på smååkrar, men i mitten blir då'
en platt, där en inte kan vämma.

Kyrkhuset, Sv., Kl.
uppt. av bliv. Jepsen
1930.

2

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Trollkarlarna i Fallshult.

2986

Detta ä' fullt sanning. Den troll-
gubben kunde ta' se på arbete så vort. Di ska-
lade fere, o' sen bli' då' kär, o' där hackade di ut
to' tjärve'. O' då' to' slanken i Fallshult se på. Han
skaffade troll o' bytingar, som hackade ut at på
en då', o' då' smälldes i träna. O' då' syns ä'n;
hät'ten ä' trä't ä' ahackat på mörma ställe.

Han va' hemma i Körtshult, o'
han väckte opp Torild. Pella-Töven. En barna-
moriska hade fördärvat henne, då hon barnade.
O' då' lovade hon, att, om hon dör, så skulle bar-
namorikan få lita för at. O' barnamoriken, hon
bli' så losse sen. O' hon skulle tea för se. Men

2986

när Harald hade väckt upp henne, så sa hon in-
te för se, utan hon sa: "Å då du, ditt toja föll,
som har gjort mig så mörkt out!" O' då kunde
inte Harald mana ner henne, utan di måtte
älske' körkeherde Rönkäcke, så han gick manna
ner henne. O' sen gick inte Harald på här i
Körkehult längre. - Barnamorskan blev så, att hi
stak så döe hon, för då hjälpte inte, när hon
inte sa se för, så hon gick ha sina pelagor.

En gång på hans far, Hantken,
vi jämsse, o' då hade di fött lag i hans böcker o'
läste i där lamma. O' Hantken begrep, att då vi
på toke o' hördi hem i fullande fläng. När han
kom hem på där fullt a' bykingar, o' han måtte
kastat ut en fjäring höapri o' be dom plocka opp
då, så kunde han visa dom från se.

2986

Åke - Käll.

Då' va' fjärde lönada'en han sto' här Nisse - Kök, för kreaturen hade gått över. Sen löste han ut då' där tjusammen, som han träffade i fängelset. Men då' va' inga bevis på då' där, att han hade slå'et här Nisse - Kök, men så' va' då' en berättare, som hade suttit en bit ifrån' o' lusat se, o' han hade talt om då' på ett ställe. O' sen kom han å' uppåt Smålan', o' se slut fick di lag på honom, o' han ble' instämnd se' villse. Min farfar va' fjärringsman, så' han va' må', när di rannsokade där. - Nisse - Käll va' en stobarn o' f. o. m. nämndeman, se' han förjades på må' den där tjusammen. Tjusammen bodde i ena län. Då' va' ett stort barn, o' då' ble'

2986

oppläcket sen ve' julatien, när di into gick nå't
 brännvin. Så gick en å' tjana te' Tulschoda o' så'
 te' en bonns klär: "Om du består lite' brännvin, så
 ska' ja' visa dej, va' dina dynor ä'." När di rammska-
 de o' va' i laran o' lätte, så sa' en: "Skär ä' ena hanaka-
 tymsse", men då' va' nået annat. Men så gick di
 över då' lite' gram, men litte ingenting. Då sa' Muge:
 "Ni har ingenting, för alt ni leta, för här ä' ingenting."
 Men då sae di: "Ni ska' gå ner te' då' där loftet också."
 Då va' ena munktagsstua. Där hade di into gått
 då' så vät, o' en tista ville di into läsa opp. Då te'
 di som rammskade o' kastade den, så den gick son-
 der. "Där gick ja' äntli'en se mina dynor", så en
 å' dom. Sen bröts di opp gab'en i storskuan, o' nu
 litte di. Sen kom Muge-Kjöll i träket.

Muge-Kjöll hade en gängare, o' di
 hade vakat. En gång sa' Muge-Kjöll: "Di själä så

2986

möet här, så vi få lov o' ha vakt." Hans folke skul-
te vakta lo' gryningen, o' sen skulle di an'ra gå-
rana vakta. O' en gång hade en känd igen den där
gångaren, för han travade ^{inte} så roet som an'ra hors.
O' di un'rade lito' på at.

2986

Snapphanar.

Då' va' en snapphane, som va'
inne hos en skomakare. "Stick rätt på' borsten",
sa' snapphanen. Sen när han hade gått, så sköt
skomakaren honom: "Stack ja' rätt nu?" sa' han.

2986

Gryteborg.

Gryte va' kung över Gryteborg.
Då' va' ett stort slott på östra sluttningen vid
Grytejön. Sen gifte han bort sina grebber till Sjöka-
Lång och Siggabösa. Men då' ä' ingen voi, va' då'
då' slottet har blivit ä'.